

Jakob Carmon

**Rectoris Universitatis Rostochiensis Jacobi Carmon ... Programma Funebre, quo
Justa Solennia Matronæ ... Christinæ Elisabethæ Foersteriæ, Relictæ Viduæ ...
Dn. Christ. Rudolphi Stolten, Senatoris de Civitate hac, quoad vixit, egregie
meriti, a Liberis Moestissimis hodie parata, indicta vult, Omnesque O. O. Cives
Academicos Honoratissimos ... invitat**

Rostochii: Typis Joh. Jacobi Adleri, [1734?]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1793865167>

Druck Freier Zugang

Circa 80 Rostocker Proctorath-Programme, meist
Todesfälle in Rostocker Bürgerlichen Familien betr.
Größen Heil und dem rechtzeitigen Tode bedingt.
Obergutstisch geordnet.

Litr. A — H.

Im Juni 1859 mit dem Nachlaß des Graf. Hofrath Piper
zu Güstrow erworben.

(Zinsen und die Familien v. Klein, v. Kravitz u. a.)

82 Stücke

Mkib Gen

2/3 I-40

Phys.
1833

F. A. Aepinus, +1758.

A. Ahrend, +1730.

Anna Kohl, n. Ampt, +1709.

Cath. Ampt, vid. Keinpi, +1725.

Magd. Brnd, ux. O. P. Möleri, +1733.

J. H. Balke, +1778.

J. H. Becker, +1774.

P. Becker, +1753.

J. J. Bentzien, +1725.

Cath. Marg. Beselin, vid. Jac. Burgmann, +1721.

Just. Reg. Beselin et Ann. U. Hever, vid.

Ch. M. Steven. Roff, +1742.

V. J. Beselin, +1755.

Cath. Bloeksdorff, vid. Vics. Ruffer,

+1715.

Cath. Burchard, n. Bourgund, +1740.

Ch. M. Burchard, +1742.

Jac. Burgmann, +1724.

J. H. Burgmann, +1746.

J. P. Burgmann, +1775.

J. Carmon, +1743.

J. H. Carstens, +1731.

J. F. Celle, +1729.

P. Ciese, +1746.

Ann. Cath. Coch, +1726.

G. Crause, +1723.

Ch. Crule, +1748.

J. F. Crüll, +1757.

J. A. Curtius, +1740.

J. Ch. Dancwarth, +1755.

Anna Decker, conj. Meinauni, +1739.

G. Deharding, +1747.

Gerst. Jul. Dittmar, ux. J. Carmon.

Ag. Doercks, conj. F. A. Aepini, +1736.

Ch. Doercks, n. n. Nettelbladt, +1753.

Marg. Doercks, n. n. Lief, +1755.

J. A. Duve, +1728.

Ann. Soph. Eggerdes, ux. G. Ch. Handwigen,

+1743.

Math. Joh. Eggerdes, +1718.

Math. Hinr. Eggerdes, +1722.

J. L. Engel, +1758.

H. A. Engelen, +1734.

H. Ch. Engelen, +1742.

J. F. Eyllers, +1749.

Chr. El. Foerster, vid. Ch. R. Holten, +1734.

Cath. Chr. Fischer, vid. A. Willebrandt,

+1742.

Hel. de Klein, nat. Gerdjen, +1730.

P. Gerling, +1778.

H. Goltermann, +1733.

Ann. El. Groth, vid. Krauel, +1739.

Alb. Fleins, +1733.

Matth. Ben. Hering, +1750.

G. Herkepaus, +1745.

Cath. Mar. Eyler, geb. Kitten, +1756.

Ann. Soph. Holsten, conj. J. D. Spalding, +1740.

El. Kopp, m. Crull, +1766.

Ann. Hedro. Korn, conj. V. J. Besselin, +1730.

El. J. Jörck, +1728.

Joh. Joach. Jörck, +1729.

P. Chr. Kämpfer, +1755.

Joh. de Klein, +1732.

Wend. Kleinschmidt, vid. J. J. Besselin,
+1726.

Ann. Marg. Knefbeck, conj. H. Golden-
mann, +1738.

A. L. Knefbeck, m. Hoppen, +1747.

D. H. Koepcken, +1731.

G. W. Koepcken, +1732.

F. E. Kohl, +1738.

Anna Kortholt, vid. J. Lindemanni,
+1743.

A. J. v. Krackevitz, +1732.

J. Krauel, +1750.

RECTORIS
UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS
JACOBI CARMON,
Phil. & J. U. D. Pandect. Prof. Publ. FCtatis
Jurid. p. t. Deani, ejusdemque ut & Colleg. Ducal, Se-
nioris, ac Consistorii hodie Directoris,
PROGRAMMA FUNEBRE,
^{quo}
JUSTA SOLENNIA
MATRONÆ PRÆ-NOBILISSIMÆ VIR TUTUM.
QVE SEXUS SUI DECORE FULGIDISSIMÆ,
CHRISTINÆ
ELISABETHÆ
FØRSTERIÆ,
RELICTÆ VIDUÆ
VIRI QVONDAM PRÆ-NOBILISSIMI, AMPLISSIMI
AC PRUDENTISSIMI,
DN. CHRIST. RUDOLPHI
STOLTEN,
Senatoris de Civitate hac, quoad vixit, egregiè meriti,
LIBERIS MOESTISSIMIS
hodie parata,
indicta vult,
OMNESQVE O. O. CIVES ACADEMICOS
HONORATISSIMOS
ad eadem
honorifico suo Comitatu cohonestanda,
qua par est humanitate,
convocat ac invitat.

R O S T O C H I I,
Typis JOH. JACOBI ADLERI, SERENISS. PRINCIPIS & ACAD. Typogr.

Vors *ultima*, proverbio dicitur, *linea rerum*, quod experientia, certior omni humano testimonio locupletissimaque testis, inde ab origine humani generis, post prævaricationem primorum Parentum Paradisiacam: nam mortem peccati stipendium esse, Paulo Rom. V. 12. VI. 23. testante, nostis, CIVES ACADEMICI O. O. HONORATISSIMI! quotidie nos conducet confirmatque. At mihi Mors *prima* propemodum rerum negotiorumque Rectoralium *linea* dicenda venit, utpote cui munus hoc nudius tertius vixdum aggresso mors Præclaræ nos inter Matronæ de morte commentandi, suæque mortalitatis cunctos admonendi suppeditavit occasionem. Neque tamen hoc mihi soli contingere fatum, haud inopportunè recordor, siquidem & Summe Reverendum Excellentissimumque Virum, Antecessorem in Rectoratu meum, idem expertum fuisse, in memoriam mihi venit. Quodque præsertim heic memorandum videtur, id est, quod una eademque Familia amplissimæ nos inter dignitatis Honoratissimaque, quin eadem in illâ domus utrique triste hoc officium præstandi necessitatem imposuerit. Quemadmodum enim ille, paucis post tradita sibi Sceptra Academica diebus, ante dimidium annui spatii, *Primogeniti* domus, eam, quæ cum pri-

ROSTOCK
Typis JOH. JACOBI ADLERI, SECR. PRINCIPIS & ACAD. Typogr.

cum primis florem atque vigorem virium humanarum ostentare solet; cum extingueretur, ætatem agentis, dolendum funus indicere habuit; ita nunc ego statim initio Rectoralis muneris ad *Genitricis* ejusdem iusta funebria Vos, *CIVES OPTIMI!* convocare rogatus sum. In-
 verso quidem hæc ordine contigisse, videri posset, siquidem & Ci-
 cero, quem prudentiæ non minus ac eloquentiæ gloria semper, ad
 feram usque posteritatem & nostra quoque tempora mansit, forteque
 quamdiu hic perstiturus orbis est, manebit, naturæ consentaneum &
 æquum arbitratus est, ut, qui prius introivit in vitam, primus exeat è vitâ.
 Sed verò, quantacunque de cetero istius Viri sapientiæ laus fuerit,
 hoc tamen ejus de certo quodam naturæ magis conveniente & mor-
 tis ordine iudicium ex ignorantia veræ primæque, licet non natura-
 lis, tamen moralis causæ mortalitatis nostræ profluxisse iudicandum
 est. Nam revelata nos Religio docet, quotquot ab Adamo per car-
 nalem generationem descendentes mundum hunc ingrediuntur, mor-
 talitati æque obnoxios omnes esse. Hinc toties fere juniores, quin
 tenerimâ in infantiâ vitâ functos, quoties vel senes vel senio propin-
 quos, sepulchro committi videmus. Id quod minimè mirandum,
 cum noverimus, non tam ad hanc, quam futuram illam beatam vi-
 tam homines DEum creatos voluisse, ad quam quoniam, nisi per
 mortem, pertingere hodie nemini licet, ipse, ceu supremus vitæ mor-
 tisque Dominus ac Arbiter, ad istam per hanc, alios quidem citius,
 alios tardius, vocat atque deducit. Et hoc quidem omne suo pro ar-
 bitrio agit, secundum infinitæ suæ sapientiæ profunditatem, cujus
 rationes imperscrutabiles rimari aut scrutari non licet, *Rom. XI. 33.*
 34. Quamobrem nec nobis, si hac vice plura de iis non edisserueri-
 mus, vitio verti poterit, quandoquidem ad id, quod impositum no-
 bis negotium, utut non perficiendum, aggrediendum tamen, ob tem-
 poris angustiam, properandum erit.

Ignotum quippe nemini nostrum est, ante duos dierum septe-
 narios nobis mundoque Vale postremum dixisse, mortalitati adeo
 ereptam Matronam Præ-Nobilissimam virtutumque sceminearum co-
 ronâ exornatissimam, **CHRISTINAM ELISABE-
 THAM**, conjugio **STOLTENIAM**, Gente
FOERSTERIAM, cujus exanime corpus, ut ad pri-
 mam suam ex ordinatione divinâ revertatur originem, terræ hodie;
 christiano solennique ritu tradendum. Ad quod comitandum ut à me
 invitaremini, *PROCERES ACADEMIÆ CIVESQUE HONORATISSIMI!*
 quia rogatus sum, facere non possum; quin antea, solito nobis mo-
 re, perbreve Beata biographiam ac obitûs historiam consignem,
 quò memoria illius, haud minus ac aliorum in Domino obdormien-
 tium, ad posteritatem conservata transferatur. Aliorum enim exem-
 plo, & benè vivere, & beatè mori, discere possumus, quem, si non
 unicum, saltem præcipuum, id genus scripturæ finem oportet esse.

Ortum igitur illius spectaturis compertum est, nactam eum eandem
 esse hac ipsâ, quam Varnus alluit, in urbe, tam Musarum sede,
 quam mercaturâ florentissimâ. Primum autem in eadem solis lucem
 adspicere cepit Anno Seculi superioris ad finem suum contendentis

nonagesimo primo, mense Junio currente. Originem, post DEUM, debuit Parentibus & nobilitate generis & virtutis laude conspicuis, siquidem *Genitorem* agnovit Nobiliss. ac Præstantiss. WILHELMUM FOERSTERUM, Celeberrimi quondam Wittebergensium ac Mansfeldensium Theologi, JOHANNIS FOERSTERI, Descendentem, Amplissimi Senatus heic loci tum Pharmacopæum, Virum Literarum elegantiorum non ignarum, & in Arte suâ exercitatissimum, quem singularis comitas atque humanitas cunctis commendabat, cuique dexteritas atque peritia famam conciliabat eam, ut Liberæ S. R. J. Civitatis Lubecensis Senatus Ampliss. eum hinc ad se Lubecam evocaret, publico loci Pharmacopolio præfectum. *Genitricem* vidit & osculata est Nostra Fœminam Nobiliss. eximiisque dotibus florentiss. MARGARETHAM NETTELBLATTIAM, ex Patriciâ loci hujus NETTELBLATTIORUM Familia oriundam. Erat Beata Nostra Parentum istorum secundogenita, quam illi, carnem de carne natam, ex aquâ & Spiritu regenerari, sollicite curarunt, spiritualis hujus generationis & adoptionis in recordationem, nomine CHRISTINÆ ELISABETHÆ ei imposito. Sed hoc eam infortunii mansit, quod triennis vixdum facta Matrem amantissimam Anno MDCXCIV. morte præmatura amisit. Ut ne tamen illius ad virtutes & quodvis bonum educationi deesset, prudens superstitis Parentis sollicitudo effecit, dum filiulam hanc suam, in ætate quamvis tenerrimâ, à domo paternâ remotam voluit, ut in Cœnobio Virginum hîc ad S. Crucem, ductu cum primis beatæ jam NEUKRANTZIÆ, in pietate pariter instrueretur ac aliis, quas ætas ista vel permittit vel capere valet, virtutibus paulatim assuefieret, id quod etiam, DEO benedicente, haud infelicitè procedere, vidit atque lætatus est.

Quando verò triennio post ipse domicilium suum Lubecam, ceu superius indicatum, abhinc transtulit, noluit dilectam hanc suam filiulam velut à se desertam relinquere, sed unâ secum illuc abduxit. Verum & hic loci rerum humanarum inconstantiam experiri eam oportuit, dum sicut in patriâ Genitrice dulcissimâ morte jam, infans adhuc, privata erat; ita Lubecæ Genitore quoque, non cupido solum, sed & exactissimo salutis suæ curatore, dum adolescebat, orbata fuit. Vix namque quinquennium à migratione hac elapsum erat, quando Beatus ille Vir, ex urbe dicta non solum, sed etiam ex orbe migravit, ad meliorem nunquamque mutandam sedem ab ipso DEO vocatus. Ecquis verò tum Nostram orphanorum adscriptam numero non miseram, non infelicem prædicasset? At cuncta dirigens, nostrasque cogitationes infinitum in modum sapientia suâ transcendens coeleste Numen mala in bonum, & tristitiam in lætitiâ, præter opinionem & expectationem humanam, convertere novit. Cujus etiam exemplum Beata nostra STOLTENIA semet exhibuit manifestissimum. Qui namque proximi eam, in lineâ maternâ, consanguinitate attingebant, id statim egerunt, ut ipsam, utroque Parente destitutam, è peregrino loco in Patriam & ad Suos reducerent, reductam fideli Tutorum ac Curatorum curæ committerent, quò bono illius, non corporis modò, sed animæ quoque, ritè recteque consuleretur. Neque hi quidquam omiserunt eorum, quæ suarum esse partium, agnoscebant, ut & huius ad ministra-

ministrationis suæ supremo orphanorum Tutori Judicique rationem reddere possent. Ut igitur tam in doctrinâ Christianâ fideque magis institueretur, quam in reliquis, quæ sexum muliebre & ornant & commendant, erudiretur artibus, ita prospectum illi fuit, ut denuò conversationi Sanctimonialium hujus loci commissa scitu necessariis ac utilibus instrueretur, præcipuam ejus curam suscipiente Præ-Nobilissima TWITMEIERIA, quæ hodie summè Reverenda dignitate pollens Cœnobio, ceu DOMINA, quam dicimus, multa cum laude præest. Tandem autem in domum suam Beatam nostram receptam voluit, quò sibi continuè præsentis curam exactiorem gerere posset, quæ Matris loco jam erat, Matertera ejus, magnarum virtutum laude fulgidissima Matrona, DOROTHEA NETTELBLATTIA, Viri Præ-Nobiliss. quondam ac Prudentiss. & jam penultimo seculi superioris anno vita functi, JOACHIMI DETHLOFFII, Senatoris de Civitate hac præclare meriti, relicta & ad annum currentis Seculi decimum quintum superstes Vidua.

Atque tum, ad maturam ætatem cum pervenisset, evenit, ut dotes ejus eximiæ magis eniterent, existimationem ipsi ac amores conciliaturæ. Quæ cum ignotæ non manerent Viro Præ-Nobiliss. Ampliss. ac Prudentiss. DN. CHRISTIANO RUDOLPHO STOLTEN, Mercatori tum florentissimo, postremumque Senatori de Civitate meritissimo, conjugium cum illa contrahendum ambiit, eamque Anno MDCCV. tam ipsâ, quam Cognatis ejus atque Tutoribus consentientibus, firmato Sacerdotali benedictione fœdere jugali, in ædes suas deduxit. Quod matrimonium non unam sensit cœlestem benedictionem, nec infœcundum exstitit, Amplissimâ Familiâ Stoltenianâ septuplici per illud partu amplificatâ. Enixa enim Beata est Natos quatuor, tresque Natas, quorum in utroque sexu primogenitis Mater, haud sine mentis ægritudine, funera paravit.

Filiorum primus, Anno MDCCVII. d. 15. Octobr. editus, fuit Præ-Nobilissimus ac Consultiss. DN. PETRUS STOLTE, Jur. Utr. Doctor, quem ante biennium ad istud honoris culmen ascendente lata vidit & gavisa est, ast ante quinque menses, & qui superant dies, obitum illius præmaturum tanto majori cum tristitiâ luxit atque deflevit. Quem suo tempore sequuti sunt Juvenes Nobiliss. Præstantissimique, DN. CHRISTIANUS RUDOLPHUS, J. V. C. eximius solertissimusque, Anno MDCCXI. mundum ingressus; & HENRICUS CHRISTIANUS, qui Anno MDCCXV. mense Februario lucem adspexit, atque nunc militiæ se consecravit; tandemque puer egregius ac optimæ indolis, JOHANNES ALBERTUS, ante sexennium & quod excurrit, Anno scilicet MDCCXXVII. mense Septembri prognatus.

Filiarum triga hoc sibi ordine nascendo successit: *Prima* fuit infans lectissima, WENDULA CHRISTINA, Anno MDCCII. mense Julio, mundo data, quam ætati prorsus nulli parcens mors, cum vivendo annum cum dimidio vix absolverat, sustulit é mundo, Parentibus acerbissimo relicto dolore tristisque desiderio. *Secunda* est CATHARINA SOPHIA, Anno MDCCXVII. mense Octobri exclusa, *tertiæque* MARGARETHA ELISABETHA, edita Anno MDCCXIX. mense Novembri, Virgines, quas non prosapia solum, sed & propriæ

B

quibus

quibus florent ac affatim ornatae sunt, virtutes nobilitant, singulisque commendant. Quibus, una cum fratribus, omne coelestis benedictionis genus in larga mensura desuper affundendum, apprecamur atque vovemus.

Ipsa vero beata nunc eorum Genitrix magnam semper adhibuit sollicitudinem, ut ne, quicquid in tam commodam, quam rectam & probam illorum educationem vergere judicatum fuerat, liberis suis deesset, aut denegaretur. Imò nec in propria personam neglexit, qui tenerrimus erat in prolem suam amor, quantum matri convenire potest, id omne virium impendere, ac omnes eò convertere cogitationes, ut illis & nunc bene esset, & olim. Hinc igitur est, quod, illud agnoscens, eò calidioribus lacrymis amantissimae Parentis suae discessum deplorant, in posterum adeò salubribus consiliis & auxiliis promptissimis carere se oportere, animadvertentes. Haud enim eoduntaxat tempore, quamdiu maritus in vivis erat, hocce negotio strenuè fungebatur, sed post obitum illius, quem ineunte Anno Seculi hujus quarti decennii primo, adeoque ante triennium cum tribus mensibus contigisse, in recenti nobis memoria haeret, id sibi datum arbitrata est, ut curam liberorum sola nunc ageret omnem. Quemadmodum etiam ei laudi haud parvae ducitur, quod in viduo statu constituta domui atque negotiationibus sola praefuit, cuncta dirigendo, eam quidem sedulitate, ut vires corporis non parum deterreret, eaque dexteritate & virili penè prudentiâ, ut plurimorum mereretur admirationem.

Sed mittamus, quae praesentem hancce mortalem vitam spectant, quomodo ad alteram illam immortalem pie defuncta STOLTENIA nostra se praeparaverit, eamque tandem ingressa sit, visuri. Morbi habentur & sunt mortis nuncii, mortalitatis nostrae nos admonentes. Et pleraque mortalium pars, saltem inter Christianae Religionis addictos, felices eos deprædicat, quibus DEUS hanc gratiam concedit, ut per morbos ad mortem ducantur, quo scilicet ad beatam analysin & abitum ex hocce mundo condignè se praeparandi tempus lucrentur: quanquam propterea, quos subita & inopina mors rapit, æternum infelices aestimare vel pronunciare non audeamus, utpote quod tam omnia sperans christiana charitas, quam imperscrutabilitas judiciorum divinorum vetant. Nostrae vero Beatae, juxta opinionem istam, felicitatem illam contigisse, asserere possumus, cui quippe corpus infestantes morbi, mortem sibi imminere, ex tempore satis longinquo annunciarunt, ac tandem attraxere. De quibus autem, cum Artifici in sua Arte credendum, satius erit, ipsum audire Medicum, cujus consiliis usa fuit, Prae-Nobiliss. & Experientiss. DN. JOHANN. BERNHARD. QVISTORPIUM, Med. D. & Practicum fulgidissimum felicissimumque, qui sequentem nobis suppeditavit de illis relationem:

Per integrum fere biennium valetudinem dubiam experita est, cachecticum corporis habitum circumferens, beata nostra STOLTENIA; cujus tamen gliscentis mali, & vitae clandestinas insidias struentis, rationem habere, vix permiserunt negotia cum mercatoria tum alia domestica; imprimis

cum hisce potius curis adscriberet decrescens corporis rebur,
quam serpenti viscerum corruptelæ. Negligentius ergo nu-
tantem curabat sanitatem, Naturæ suæ, quam satis bonam
firmamque huc usque habuerat, totum negotium relinquens.
Ast cum præter languentem nauseantemque stomachum ante se-
mestre fere tempus febricula accederet, lente corpus depascens,
quam comitabatur, nocturnam requiem interturbans, tussis
molestissima, facile perspexit fallacem fuisse, quam in Naturæ
viribus collocaverat fiduciam, meamque tandem sibi expetiit
operam. Cui desiderio ut satisfacerem, tantum abest, quod
defuerim, quin potius omnia egerim, quæ ex præscripto
Artis Jatrice, & propria tot annorum experientia, fuere
peragenda. Sed eludebat omnem meam industriam mali gravi-
tas ac pertinacia, non in nudis amplius humoribus, sed in ipsis
visceribus infimi ventris profundius radicata. Et quamvis in
laboris consortium advocatus Vir Excellentissimus Prænobili-
ssimus ac Experientiss. DN. D. BURCHARDUS, Faculta-
tis Medicæ Senior ac Decanus Gravissimus, Fautor atque Ami-
cus noster æstumatissimus certissimus, communicatis mecum
consiliis, rebelle illud malum aggrediretur, non tamen vel inte-
stinum illud viscerum incendium exstingui, vel tussis vehemen-
tia domari potuit. Potius superveniens tumor pedum œdema-
tosus, facile ostendit, corruptelam istam viscerum, depura-
tioni humorum inservientium nullis artis præsidis amplius
esse expugnandam. Itaque tabifica hacce Febre, continuis vi-
giliis, ac inedia exhausta MATRONA, beatam analysin,
quam toties frustra optaverat, tandem obtinuit.

Quomodo verò ad exitum beatum Defuncta se præparaverit, super-
est, ut dispiciamus. Quamobrem ex relatione Confessionarii illius, Viri
plurimum Rev. Ampliss. ac Præcellentiss DN. M. JOACH. WILHELMI
GERLINGII, Concionis Marianæ Pastoris fidelissimi, deque grege
Christi in æde illâ quam optimè promeriti, Fautoris & Amici nostri
Honoratissimi, sequentia Vobiscum, CIVES! communicabo. Inva-
lescentem jam sub auspiciis hujus anni morbum sentiens Beata, præ-
cipuam animæ suæ sibi curam habendam esse, piè rebatur Christianè-
que, probè meditata, hanc immortalem mortalium esse divinitus in-
ditam partem, cujus post hanc vitam ab illius à corpore dissolutione
dependeat status. Quare conversationem cum prælaudato Confessio-
nario suo frequentiore pariter ac interiori anhelabat. De
quo certior cum factus is esset, ab isto tempore inde bis terque
hebdomatim eam invisit, sacra cum ipsâ, prout circumstantiæ status
illius postulare videbantur, colloquia miscens, futuram potius, quam
præsentem vitam, atque felicem in Christo ad hanc aditum respi-
cientia. Laudat ille rerum divinarum egregiam in eâ doctrinæque

Christianæ noticiam, atque divinæ voluntati suam submittendi promptitudinem. Speque fiduciâque in Salvatorem suum plenam, ab ejus se nutu dependere, sæpius confessam, liberos suos providentiæ divinæ subinde commendasse, testatur. Elapsi nuper mensis Aprilis die 9. coram eo delicta vitæ, quis enim nostrum ab iis immunem se gloriabitur? oculis lacrymarum imbrem fundentibus, confessa est, sacrum corporis sanguinisque Dominici epulum appetens, in fidei suæ de impetratâ peccatorum remissione confirmationem, ac adversus omnes de eâ dubitationum, forsan oboriturarum, insultus munimentum. Cujus igitur particeps facta cum esset, tranquillato gavisa est animo, diem sibi suum novissimum à divinâ gratiâ, magna dolores corporis inter cum patientiâ, expectatura. Interim ingravescente morbo, qui, propius jam accedere vivendi finem, significabat, d. 15. mensis ejusdem, circa horam nonam vespertinam, propere accersitum ad se Confessionarium suum, cujus solatiliis alloquiis delectabatur, voluit, qui nec illius desiderio, nec officio suo defuit, sed confestim ad eam advolans, gravissimis quidem cum doloribus luctantem, animo tamen benè compositam offendit, ac ad patientiam in afflictionibus istis adhortationes haud illubenter admittentem. Tumque serium atque sincerum in eâ beatæ per Christum analyseos desiderium animadvertit, rogante, quod & sequentibus factum diebus est, ut DEum comprecaretur, qui dolorum faceret finem, ac animam ex hoc corporis ergastulo liberaret. Cum & ipse, currente hebdomade magnâ, quâ præcipuè mortis, quam pro nobis Salvator noster obiit, quaque, peccatis nostris sacrificio corporis sui in ara crucis oblato expiatis, DEO nos reconciliavit, memoria publicis in conventibus sacris reolebatur, quotidie, postremâque vice die illius medio, ad beatam accederet, sæpius eam passiones illius & in iis patientiam in memoriam revocavit, ut istas constanti cordis fiduciâ sibi apprehenderet ac applicaret, hanc autem imitaretur, adhortatus, illa se patientiæ totam tradidit, DEum implorans, ut vires sibi concederet ipse, quò illius gratia dolores omnes animo in Christi morte tranquillato sustinere, perferre, tandemque vincere valeret. Quod illi apprecatus DN. Confessionarius, postremam illi sacerdotalem impertitus est benedictionem. Ipsa verò novissima sua jam exspectans non modo, sed & expetens, sicut amiculum ferale aliquamdiu jam ante sibi parari jusserat, idemque contemplata fuerat, ad abitum sese totam disposuit, maternâque benedictione liberis dictâ, piis meditationibus ac precibus statui suo convenientibus unice dedita & occupata fuit, donec die Veneris, erat is dicti mensis Aprilis vigesimus tertius, horâ 6. matutinâ, inter adstantium comprecationes, placidè obdormivit. Atque sic cum JESU moriente mortua dici potest, siquidem illius mortem eodem die Ecclesia meditabatur.

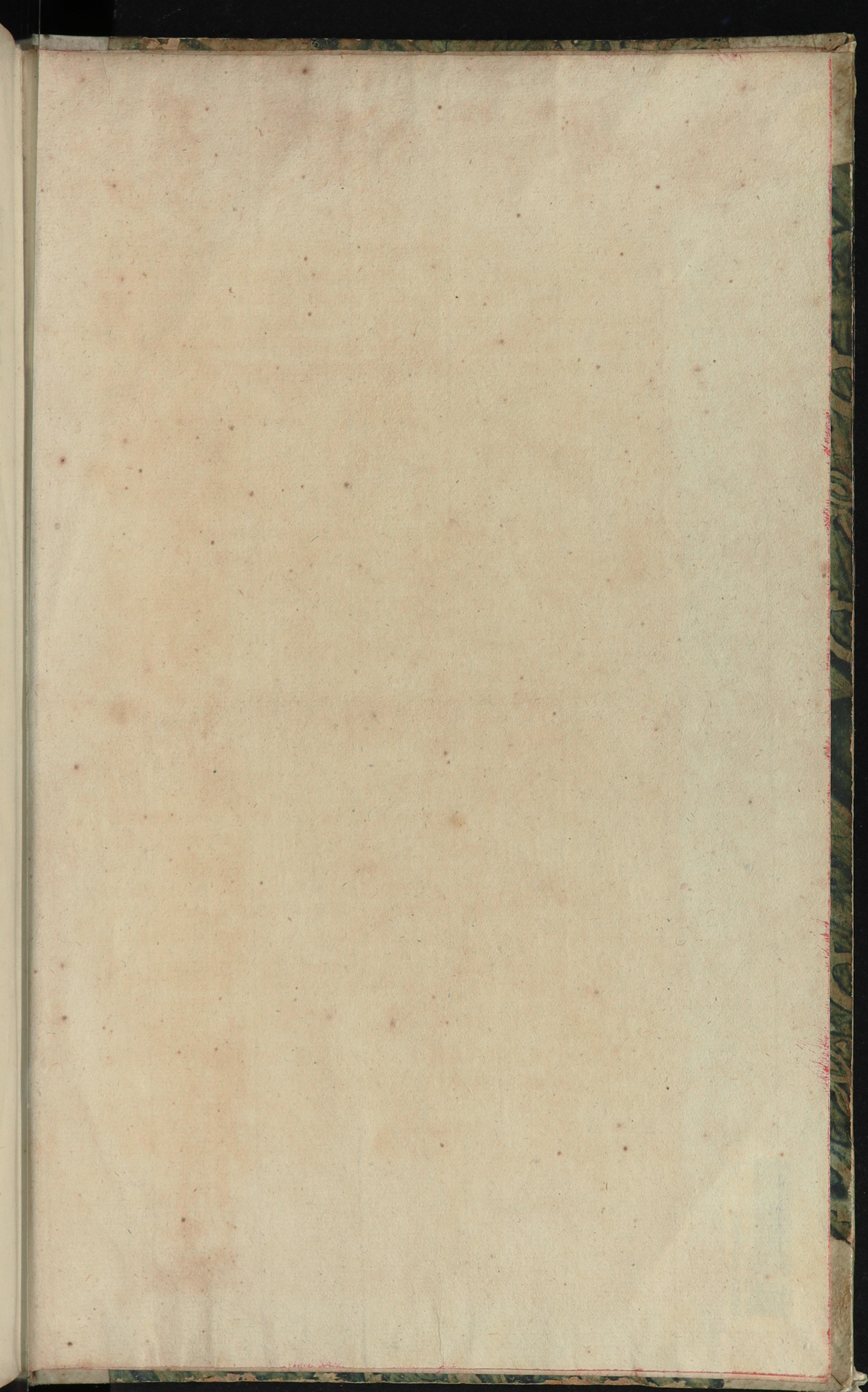
Mortua sic igitur in Jesu est B. STOLTENIA, cujus ossa hodie recondenda sunt, ad quæ comitanda, qui Christianorum mos est, Vos, PROCERES AC CIVES ACADEMIÆ! decente humanitate invito. Comitantes autem Relictis benè precemini, domumque STOLTIANAM DEO commendetis, nec vestræ maneat mortalitatis immemores!

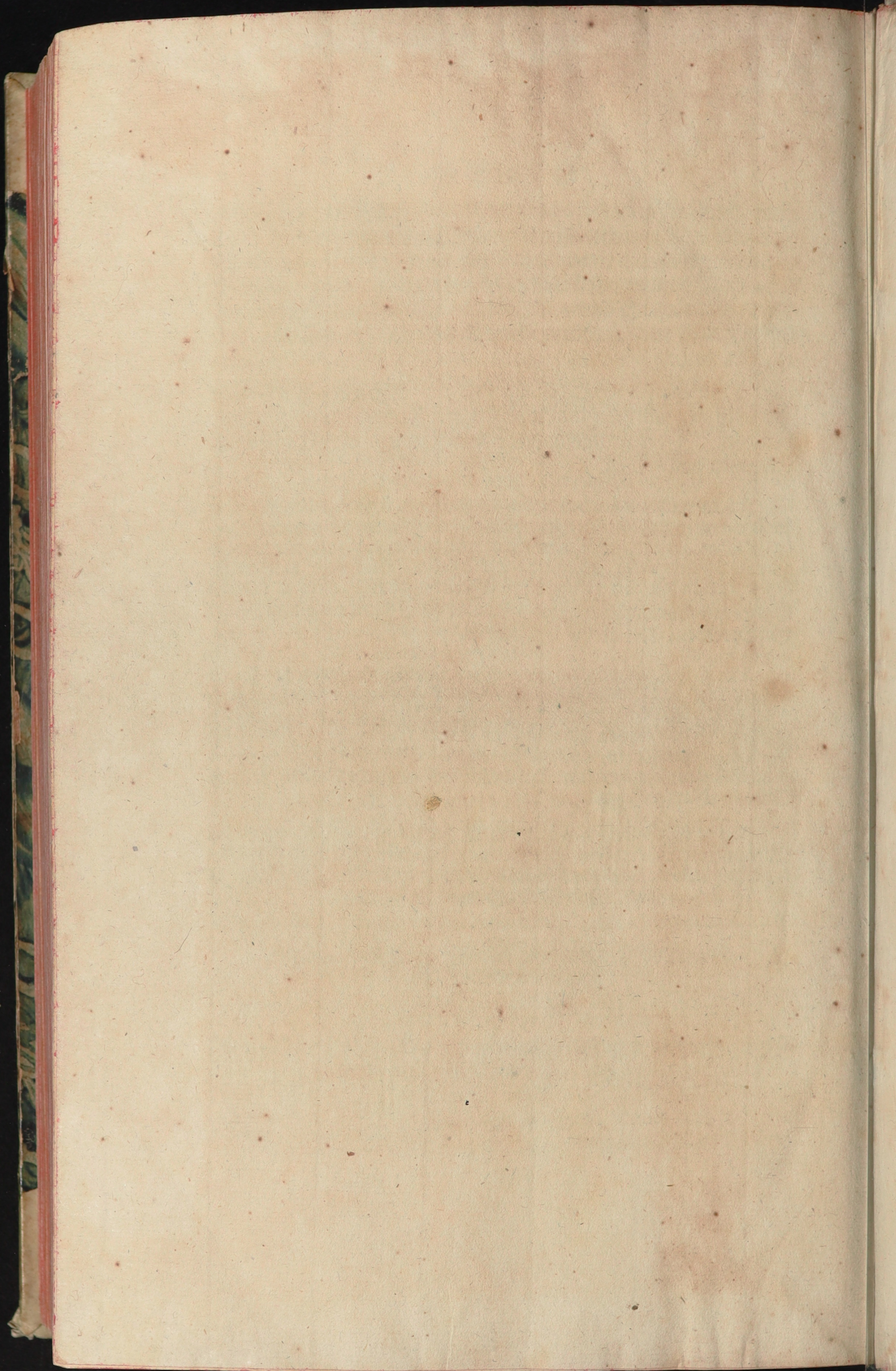
P. P. sub Sigillo Rectorali Academico,

d. vii. April. Anno MDCCXXXIV.

Conventus erit in æde Mariana, horâ I. pomerid.

✠) (✠) (✠

nis suæ supremo orphanorum Tutori Judicique rationem
 essent. Ut igitur tam in doctrinâ Christianâ fideque magis
 ur, quam in reliquis, quæ sexum muliebre & ornant &
 nt, erudiretur artibus, ita prospectum illi fuit, ut denuò
 ni Sanctimonialium hujus loci commissa scitu necessariis
 instrueretur, præcipuam ejus curam suscipiente Præ-
 TWITMEIERIA, quæ hodie summè Reverenda digni-
 s Cœnobio, ceu DOMINA, quam dicimus, multa cum
 st. Tandem autem in domum suam Beatam nostram re-
 uit, quò sibi continuè præsentis curam exactiorem gerere
 e Matris loco jam erat, Matertera ejus, magnarum virtu-
 fulgidissima Matrona, DOROTHEA NETTEL-
 , Viri Præ-Nobiliss. quondam ac Prudentiss. & jam penul-
 superioris anno vita functi, JOACHIMI DETHLOFFII,
 e Civitate hac præclarè meriti, relicta & ad annum cur-
 li decimum quintum superstes Vidua.

l maturam ætatem cum pervenisset, evenit, ut
 is eniterent, existimationem ipsi ac amores con-
 gnotæ non manerent Viro Præ-Nobiliss. Ampliss.
 RISTIANO RUDOLPHO STOLTEN, Mercatori
 ostremumque Senatori de Civitate meritissimo,
 ontrahendum ambiit, eamque Anno MDCCV.
 atis ejus atque Tutoribus consentientibus, fir-
 edictione fœdere jugali, in ædes suas deduxit.
 on unam sensit cœlestem benedictionem, nec in-
 mplissimâ Familiâ Stoltenianâ septuplici per illud
 nixa enim Beata est Natos quatuor, tresque Na-
 de sexu primogenitis Mater, haud sine mentis
 aravit.

us, Anno MDCCVII. d. 15. Octobr. editus, fuit
 Consultiss. DN. PETRUS STOLTE, Jur. Utr.
 biennium ad istud honoris culmen ascendentem
 st, ast ante quinque menses, & qui superant
 æmaturum tanto majori cum tristitiâ luxit atque
 mpore sequuti sunt Juvenes Nobiliss. Præstantissi-
 IANUS RUDOLPHUS, J. V. C. eximius soler-
 MDCCXI. mundum ingressus; & HENRICUS
 Anno MDCCXV. mense Februario lucem ad-
 ilitiæ se consecravit; tandemque puer egregius
 OHANNES ALBERTUS, ante sexennium &
 o scilicet MDCCXXVII. mense Septembri pro-

hoc sibi ordine nascendo successit: *Prima* fuit
 VENDULA CHRISTINA, Anno MDCCIIIX.
 data, quam ætati prorsus nulli parcens mors,
 cum dimidio vix absolverat, sustulit é mundo,
 o relicto dolore tristique desiderio. *Secunda* est
 IIA, Anno MDCCXVII. mense Octobri exclusa,
 THA ELISABETHA, edita Anno MDCCXIX.
 gines, quas non prosapia solum, sed & propriæ
 B quibus

